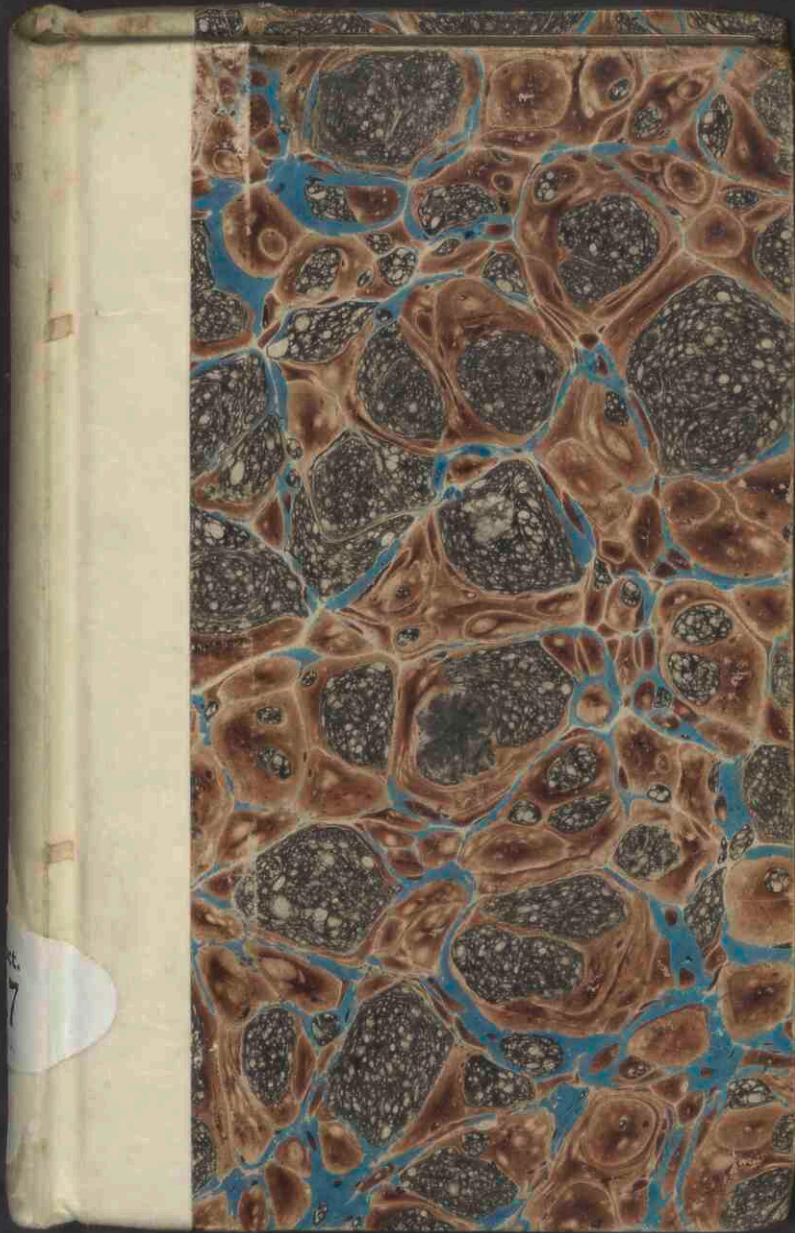

Dionysius Prosaicus sophistae Peri apistias

<https://hdl.handle.net/1874/456554>

**Dit boek hoort bij de Collectie Van Buchell
Huybert van Buchell (1513-1599)**

Meer informatie over de collectie is beschikbaar op:

<http://repertorium.library.uu.nl/node/2732>

Wegens onderzoek aan deze collectie is bij deze boeken ook de volledige buitenkant gescand. De hierna volgende scans zijn in volgorde waarop ze getoond worden:

- de rug van het boek
  - de kopsnede
  - de frontsnede
  - de staartsnede
  - het achterplat

**This book is part of the Van Buchell Collection
Huybert van Buchell (1513-1599)**

More information on this collection is available at:

<http://repertorium.library.uu.nl/node/2732>

Due to research concerning this collection the outside of these books has been scanned in full. The following scans are, in order of appearance:

- the spine
- the head edge
- the fore edge
- the bottom edge
- the back board

DION.

ABDIAS

Memoria

Antiquaria

W oct.

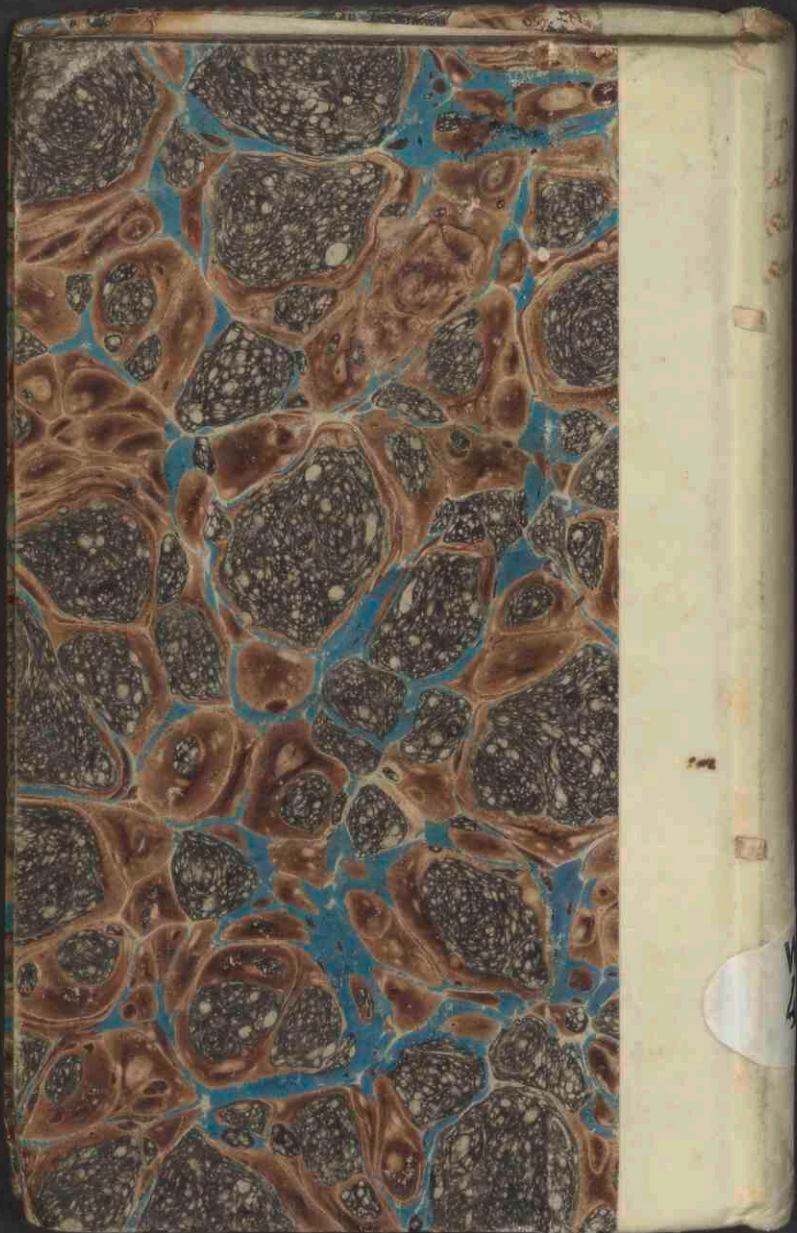
447

U.B.U.

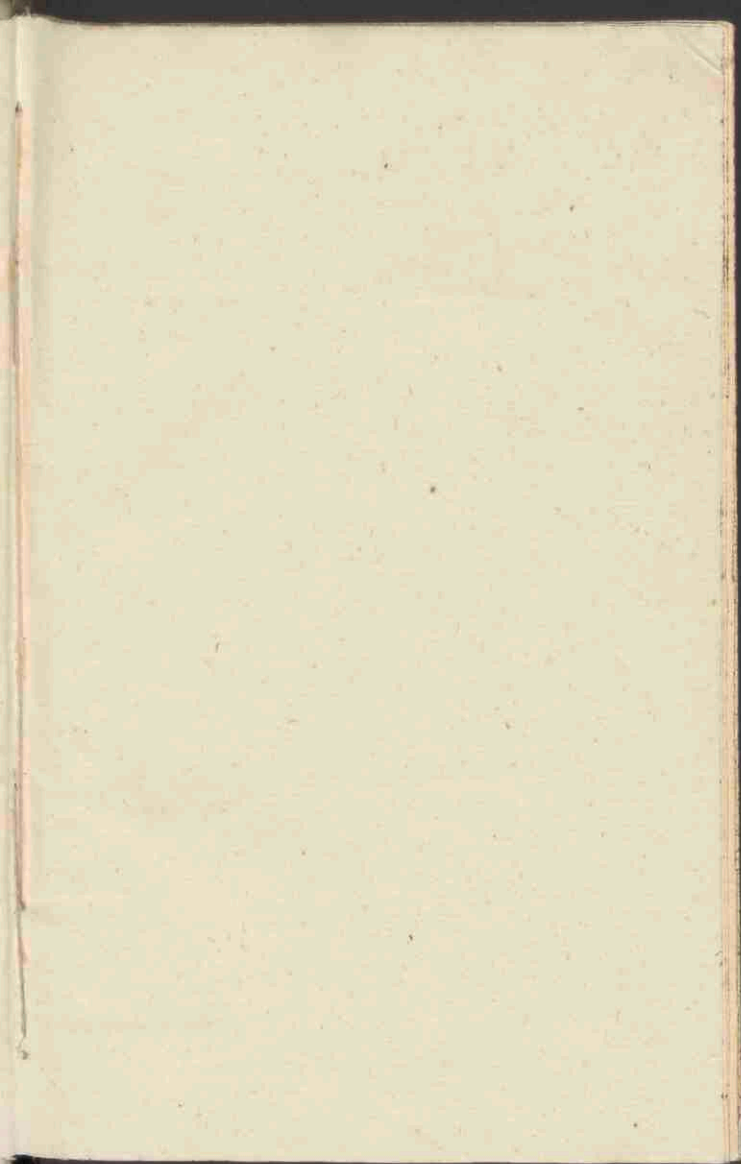

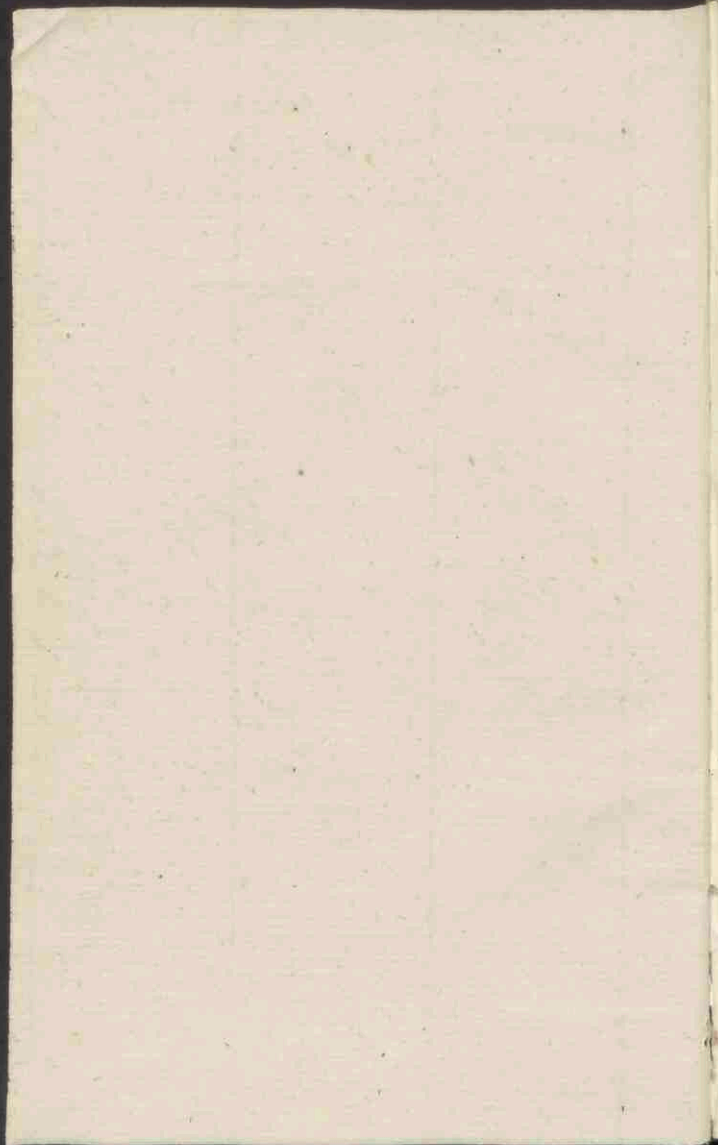

Litterae Graecae

Octavo n°. 447.

ALONSO

DE

CASTILLA

REY

DE

CASTILLA

REY

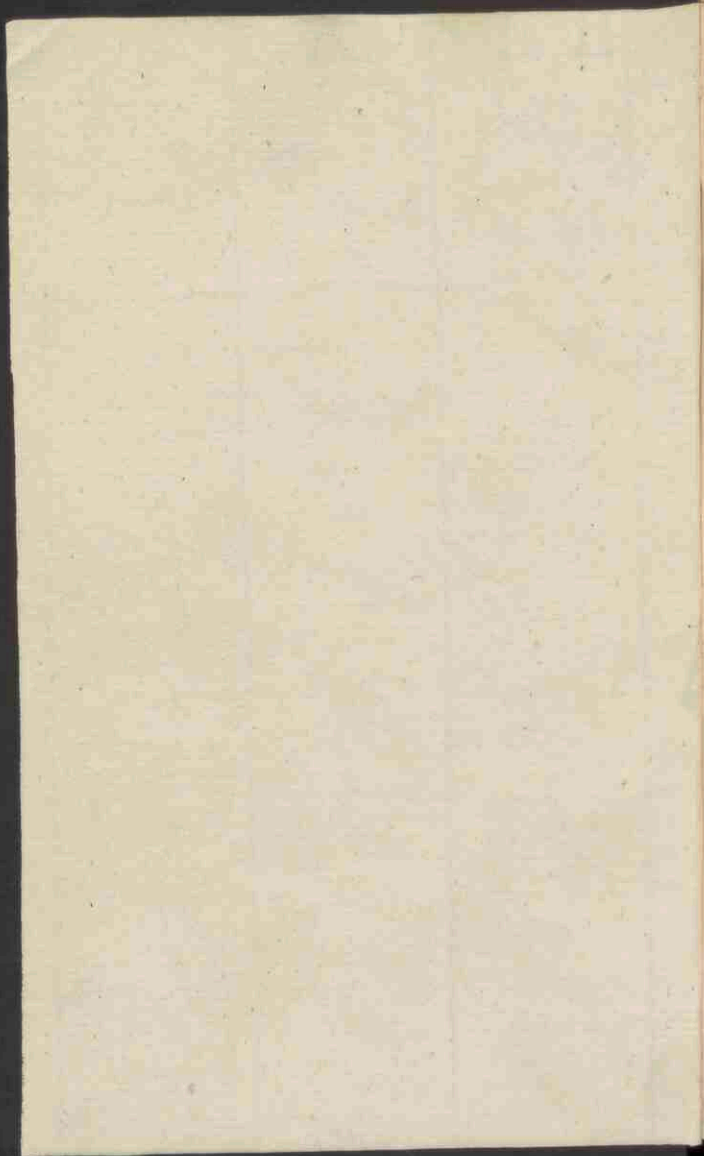
DE

CASTILLA

REY

DE

CASTILLA

8

1

ΔΙΩΝΟΣ

ΠΡΟΥΣΑΕΩΣ ΣΟΦΙΣΤΟΥ
ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ.

DIONIS PRUSAEN
sis Sophistæ,
Non temere credendum.

Per Ioachimū Cam. latine uersum.

ALPHA

1870

PROBATION

1870

1870

ΔΙΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ ΑΓΙΣΤΙΑΣ.

Ἐπίσραφαι πινασ ἤδη εἰχαβέντας
ἔποδ' ἐχθρών; πῶς γὰρ οὐ. τί δὲ
ἔποδ' τῶν καλεμνίων φίλων κῆ
σσηθῶν ἢ κῆ ἔποδ' συγγενῶν τῶν
ἐπίσω δὲ κῆ ἔποδ' τῶν ἔγγισα δι
δελφῶν ἢ ἡῶν, ἢ πατέρων; ἔρωγε πολμούς. τίς
οἶω ἢ αἰτία. δι' ἣν οὐ μόνον οἱ ἐχθροὶ ἐδὲν ἐχθρούς
διδίκευσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ λεγόμενοι φίλοι ἀμῆ-
λωσ, καὶ νῆ δὲ πομοὶ τῶν οὕτως ἀναγκαῖ-
ων; δῆλον ὡς ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων ὑφ' ἧς ἔκει-
σοσ οἶμαι ἑαυτὸς αὐτῶ ὅσι βλαβερὸς. πάν-
τας ἀρὰ ἐδὲν φίλωσ φυλάττειν δεῖ, κῆ μὴ πι-
σεύειν μηδὲν μαῖμον ἢ ἀν' φίλος ἢ σσηθῆς, ἢ αἰ-
ματος ἔγγυς εἶν' δοκῆ. πάντας ὡς ὁ λόγος οὐ-
τος φησὶν. οὐκ ἐν ὄρθῳσ ὀργαλεν ὀγραλεας ἐδὲν
δ' ἔπος. νᾶφε κῆ μέμνησο διπσεῖν. ἴσως ὄρθῳσ,
κῆ κῆ οὐ τοσ ὁ ποιητῆς οὐ πρὸς ἐδὲν ἐχθρούς ταῦ-
τα ἔποσπιδέμνησ, ἀλλὰ πρὸς ἐδὲν νομιζομέ-
νοισ. φίλωσ οὐδ' ὑφ' ὧν τίς μισούμενος ἐπίσα-
τα. τούτοις ἀν' ἔξουσίαν δοίη κατ' αὐτοῦ. πῶς αἰ

οὐδὲ διακελεύοιτο δὲ πειθεῖν οἷς μὴ δὲ πειθεῖς; Φόρε
 τοίνυν καὶ κείνο εἰδόμεν ἕως τίνων πλείους ἂπο
 λώχασι πότον ἕως τῶν ὀμολογουμένων ἐ-
 χθρῶν, ἢ ἕως τῶν πεσοπισμένων φίλων εἶν;
 ἐγὼ μὲν γὰρ ὄρω καὶ τῶν πόλεων τῶν ἀλευσῶν
 πλείονας ἕως τῆν πεσόντων ἀπολομένων ἢ
 ἕως τῶν πολεμίων εἰλημείας κατακράτος.
 ἢ τῶν ἀνθρώπων πλείους ὅ παντί τοῖς φίλοις
 τοῖς σωθήσιν ἐκαλούντας, τῶν αἰπωμένων
 σὺν ἐχθρῶν ἰδί ταῖς συμφραῖς. ἐπὶ δὲ πρὸς
 μὲν σὺν πολεμίοις ἅπασί τείχη, ἢ φρούρια κα
 πεσιδασμεία, ἢ τούτων ἐπίστε πολλῶν ἐτῶν μη
 δεμίαν χρεῖαν γνομίην, πρὸς δὲ σὺν συμπολι
 τενομείοις καὶ τῶν αὐτῶν κοινωνουῶτας ἰδρῶν
 καὶ θυσιῶν ὁ γάμων καὶ φυλέτας ὄντας ἀλ
 λήλων, ἢ δημότας. Ὡς συγγενεῖς, τὰ δικασθῆαι
 ἢ σὺν νόμοις, ἢ τὰ ἀρχεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐ
 δέποτε ἠρεμίῃ. μετὰ γὰρ αἱ πόλεις αἰεὶ κατηγο
 ρούντων ἀπολογουμένων δικαζόντων, δικαζο-
 μῶν, ἢ οὐτε ἐπὶ ταῖς ἰδρομύωσις ἢ ταῖς ἀπον-
 δαῖς, δὴ δὴλων ἀπέχεσθαι διώανται. τίθενται
 οὐδὲ ἐτόρῳ νόμοις ἕως δὲ τῶν ἀδικημάτων τῶν
 ἐπὶ ταῖς ὀρταῖς, καὶ τούτοις ἰδρῶν καὶ λαοῦσιν ὡς
 πρὸ τὸ ὄνομα ὠφελῶν, ὁ γὰρ τῶν κακίαν πόλε
 μῶν

μος διωκῆς δ' ἵπασιν πρὸς ἅπαντας ἀπονόδος
 ὦν κῆ ἀκέρυκτος μάλισσα δὲ οὗτος σώζεισθε τοῖς
 ἐγγύς πρὸς δὴμηλοῦ. τὸν μὲ οἶω εἰ εἰρήνη βούλο
 μένον βιοῦσθαι ἢ μὲ ἀσφαλείας πνός, βύλα βεῖαθ
 δεῖ πῶ πρὸς ἀνθρώποις κρινωνίαν, κῆ πῶ φύσιν
 ἐπίσασθαι τῶν πολλῶν ἐτοίμω οὐθέν, πρὸς τὸ
 μεταδοῦναι κακίας πνός κῆ μὴ δ' ἀν' μυρια
 κίς λέγει φίλο εἶναι πισεύειν. οὐ γὰρ ὅτι πρ' αὐ
 τοῖς βέβαιον οὐδὲν οὐτε ἀληθές. ἀλλ' ὅν ἅπαν
 των πεποικῶσιν ἢ δὴ κῆ τ' ἔξην ἐανούτω τύχη μὲ
 μικρὸν ἢ δὴ, ἔχθισον νομίβουσι, κῆ οὐδὲ τῆ σώμα
 τος ἀπέχονται πολλὰ κίς. ὁ γὰρ ἐρασις τὸν ἐρώ
 μένον ἀποσφάτῃ, ὅτ' ἂν λίσαν φιλίαν ὡς οἶεθ
 πρὸ ξωθεῖς ἐκ τῆς τυχοῦσης αἰτίας. ἔδοροι δ' ἐ
 αυτοῖς ἀποκλεινύασιν οἱ μὲ ἀκόντες δι' ἀκρασίαν
 οἱ δὲ ἐκόντες μηδενὸς ὄντος αὐτοῖς ἀτόρω κατὰ
 τὸν βίον, ἢ τῆς ἐν αὐτοῖς μοχθηρίας. ταῖς μὲν ἢ
 δ' ἡσασθαι βλάβας τὰς εἰς ἑαυτὸν ἐκάστου δὴλον
 ὡς οὐκ ἐπεξελεῖν ὅτι. ποῖα δὲ πίστις πρὸς αὐ
 τοῦτότω. ἢ τίς ἀσφάλεια. ἢ πῶς ἀν' ἔμε ἀγα
 πῆσειν, ὁ μὴ δ' αὐτὸν ἀγαπῶν; εἰ δ' πρὸς αὐτὸν ἀ
 θηναίω ἔκιδεν ὅτε ἐν ἐχάτοις ὄντες ἠξίον τι πε
 εἰ σάμου, καλῶς ἀν' οἶμαι λεχθεῖν πρὸς αὐ
 φιλίαν ἕως βρεζομελίω τῶν φάτων. ὅς αὐτὸς

αὐτὸν οὐ φιλεῖ πῶς δῆλον φιλεῖ ἢ ξείνον ἢ τέκνον
 ἢ ἀδελφόν. τί οὖν, ὅταν τις φιλοφρονῆται καὶ
 καθ' ἰδρῶν ὀμνῆ, κῆμονοῦ κατατέμνην αὐτὸν
 ἢ πρὸ θυμῶς; ἀκούει μὲν τούτων ἰσχυροῦς ἢ
 δὴ καὶ νῆσθα ἴσως κατακτείνῃ, ἀλλ' ὅρα μάλιστα
 βαφῶς, ὅτι μηδὲν αὐτῶν ἰσχυρόν, ἢ λέκτρα τὴν ὄρε
 σην ὄρωσθα διακρύοντα δῆλως, ὅτι προσεγγόμενον
 αὐτῷ, πότε μὴ ὄρωσθα αἰεσίην πῖνα αὐτῷ γέγονε
 τὸ μάλιστα παντὰ πασῶν πισεύειν, πολὺ ἀπείχε.
 ὄρωσθα γὰρ μετολίγον πῖνα κινεῖται φησὶν. οἴ-
 μοι κασίγητε. ὄμμα σὸν ταράσσεται. ταχὺς δὲ
 μετέδου. πῶς θαλασσαν οὕτως ἠρεμεῖσθα πολ-
 λαῖς ἰδεῖν ὄσιν ὡς τ' οἶμα κῆ τὴν δειλότατον
 καταφρονῆσθα, τί οὖν διατοῦτο πισεύειν δεῖ, κῆ
 μήτε ἀκύνεσθα ἔχοντα, μὴ δὲ πηδάλιον, μὴ τε
 δῆλα τὰ πρὸς σωτηρίαν ἀνάγεσθα; ὄρωσθα ἄν
 οὕτω τύχη μετολίγον κατερίσθαι ἀνέμου,
 κλύδωνα ἰσχυρόν, κῆ κύματα φοφόοντα, πελο-
 ρια ἴσα ὄρεσθα. κῆ τὰ φαλλεῖοντα. ὅτι τὸν νῦν
 σοὶ φαινόμενον πρῶτον, κῆ πολλὴν ἐνδεικνύμενον
 δύνοιαν κῆ σπουδὴν, τῆς τυχεύσης αἰτίας κατα-
 λαβούσης, ἄγριον δῆλως κῆ χαλεπὸν, κῆ πᾶν
 ὅτι δὴ κακὸν ἔτοιμον ὄρωσθα. ὅσα δοκῆς τοῖς
 θεοῖς πῶς μῆσθα ὄρωσθα τῶν τέκνων βίβασθα.
 ἢ ποσάκις

ἢ ποσάκις ἀγροναίῳ νοσοῦντων. ἢ ποσάκις ἀπὸ
ἐκείνων αὐτῶν ἀν' ἐλέσθαι τελευτῶν; ἀλλ' ὁ-
μοῦς αὐτόχειρ ἐγένετο. ἢ Διὶ ἐρεῖ τις ὀργιζομέ-
νῳ ἢ ζυλοτυπούῳ. εἴδ' πολλοὺς δ' οὐκ ἀπ' οἴου
Σὺ ζηλοτυθήῳ; τί δὲ φθονῆσαι; τί δὲ ἐλπῆσαι;
θεοδόν γ' αἰεὶ καὶ ζωεχῶς ἐπὶ τούτοις εἶσι, μὴ τοί-
νωπίσειε τοῖς ἔνοσιν φάσκειν, καὶ μηδέποτε
ἐγκαταλιπεῖν τὴν πρὸς σέ φιλίαν. ὡσπερ γὰρ
αἰὶν ἀνέμων σημαίνουσαι ταμίαι κατὰ τὴν σά-
στιν αἰεὶ τὸ πνύματος αἰωροῦνται νῆϊ ἢ οὕτως,
πάλλιν δὲ ἰδί' ἰσάτορα, τὸν αὐτὸν ἑρόπον ἢ τῆν
φάτων διάνοια πρὸς πᾶσαν φοραὴν ἔτις ἔχει.
τοῖς δούλοισι οὐδεὶς πισεύει σωπιθεμνίοις, Διὶ
ἔμῃ κυρίως ἑαυτῶν εἶναι, ἢ πολλῶν μάμων
οὐχ ἢ προσέχειν ταῖς τούτων ὁμολογίαις, τῶν
παντὶ γ' ὡλεῖον ἀπέχουσι τῆς ἐλευθερίας δι'
τὴν κακίαν οἱ ἄνθρωποι. τοῖς νεωτέροις τοσού-
των ἐτῶν νόμος οὐκ ἔσ' συμβαλῆν ὡς ἀπίστοις
οὔσιν. οὐδὲ γυναῖκι πρὸ Ἀθηναίοις ζωαμάσειν
ὡλλῶ ἀχρὶ μεδίμνου κριθῶν, δὲ δ' τῆς γνώ-
μης ἀθενές τῆν γὰρ πανν νεωτέρων, οὐδὲν δια-
φοροῦσιν οἱ φάωλοι μάμων δὲ οὐδὲ τῶν παιδα-
ρίων, ὡλλῶ τὸ διώασαι, Σὺ τῆ πανουργία διὰ
ἢ μάμων αὐτοῖς ἀπίσειν ἐκείνων προσήκ. μα

κάλειον γὰρ εἰ καὶ δάπτρ παῖδα ἢ μεράκιον καὶ
 νεανίσκον ἢ πρεσβύτην ὁ χρόνος ποιῆι, ἢ φό-
 νιμον οὕτως, καὶ δίκαιον καὶ πιστὸν. ἢ μὲν τῶν
 γυναικῶν τῶν φύλῳ, οὐδὲν εἰσι βελτίουσι αἱ
 σφόδρα οἱ μοχθηροί. κατὰ γὰρ δὲ σώμα διαφέρου-
 σίν, οὐ κατὰ τὴν διάνοιαν. καὶ δάπτρ οὕτως οὐδὲ
 ἐκείνοσ' εἶα προσέσθαι τῶν ἀλόγων ὁ νόμος,
 ἀλλ' ὄρεται μέχρι τίνος προσήκει, τὸν αὐτὸν ὀί-
 μου ῥόπον καὶ τοῖς πολλοῖς μέχρι τῶν ἐλαχί-
 στων κρινωνητέον πρῶτων δὲ μειζόνων, ἢ λόγων ἀ-
 ναγκαίων ἢ τῆς ἀσφαλείας τῆς πόρι τὸν βίον, οὐ
 δέποτε. καὶ γὰρ αἰεὶ ποτε οὐκ ἀπέχονται τῶ κα-
 κῶς ποιῆν δι' ἡμῶν ποτ' αἰτίαν. ὡσὺρ τὰ θηρία
 πολλάκις ἠρεμῆ κοιμώμενα ἢ ἐμπεδησμοῖα
 τὴν μὲν γὰρ φύσιν οὐκ ἀποβέβληκεν τὴν αὐτῆ,
 πρῶτα πλοῖος δὲ καὶ ἐκείνοι χρόνον ἵνα οὐκ
 ἐβλάψαν ἔπειτα συμβολῆς προφάσεως καὶ
 τόκον φασὶ καὶ κεφάλαιον τῆς πονηρίας ἐκ-
 πίνουσιν. ὀλάκων εἰ ὀμελίαις τινῶν ζυωδεμέ-
 νων αὐτῶ, ἢ ἀξιούτων αὐτὸν λαμβάνειν ἡμῶν,
 προαιρήται πίσιν, ἔσθ' ὅρτης θιλίας, μίαν ἔφη
 πίσιν εἶν, δὲ εἰ ἐθέλωσιν ἀδικῆσαι μὴ διώσ-
 σαι τὰς δὲ λοιπὰς πάσας, διήδεις δὲ τελείας
 ἀδενεῖς, ταύτῳ μόνῳ πόρι τῶν πολλῶν τὴν
 πίσιν

ΠΕΡΙ ΑΡΙΣΤΙΑΣ.

πίσιν δεῖ λαμβάνειν ἑτόρην δὲ οὐδεμίαν. ἢ γὰρ
ἐκ τῆν λόγων, ἢ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς γένου
καταγέλαστος. ὁ ἀφύς δὲ ἀδελφός τῷ τῆς θύεσσου
καὶ τῆν παιδαρίων ἀ κατέκοιτε θεῖος. ὁ ἔτεο-
κλῆς καὶ ὁ πολυεῖκῆς οὐ μόνον ἀδελφοί, δὲ ἀ
καὶ δὲ γού ὁ μικρὸς γεγονότες τῶν συγγενεσά-
των. ὡς ἔπὸρ ὠφελῆ δ' γένος, οὐτοί μάλιστα
ἀπάντων δὴ μῆλου μάλλον ὠφειλον ἀγαπᾶν,
δὴ ὁπίσευθῆς πρῶτον ἦν πισεύσονται ἐξέβαλε
ἢ τῆς πατείδος ἀπεσέρφ. ἢ με τα ταῦτα, ἀλλή-
λου ἀπέκτειναν ὁ θησεθῆς τ' ἰππόλυτον πατήρ
ῶν ἢ ποσειδῶνος υἱὸς διαβολαῖς πειθεῖς, ἀπέ-
κτεινε καταρασάμνι. ὁ ἔριμος πρὸ τῶν ἐν
σταμονία διαφῶν, καὶ τοσούτων ἔθνων ἢ τη-
λικούτων τόπων βασιλεύων. ὅσον λῆσβῶ δ' ἔνω
μάκαρων ἔδος ἐν τὸς ἐδ' γφ. ἢ φρυγῆ καὶ θύπδρ
δε ἢ ἑλλάσποντος, δὲ ἦν υἱὸν ὁ τῶν ἀκρᾶσιαν
πῶ ἐκείνῃ πάντων ἀθλιώτατος ἐγένετο. ἢ οὐ τοί-
μν ἐπίσημοι. πῶν δὲ οἶε πολῆδος εἶν ἐν ἐκά-
ση ὦλε τῆν ἀφανῶν ὁ δημοτῶν ἀφῆων καὶ
θύεσῶν τῶν μν, ὁ ἀποκτενοῦτων κρύφα. τ'
δὲ, εἰς δὴ ἀεπίβουλοντων. ἀερόπας μν γε ἢ
κλυτα μνήσρασ ὁ ἀνεβοῖας οὐδὲ εἰπεῖν ὄσιν.
δὴ ἀ τὰ μν τῆς γένου καὶ τῆς οἰκότητος τῶν

τα τὰ ἃ τῶν ὀρκῶν, ὁ πάνδαρος ὤμοσε τῷ Μενε
 λαῶ ὡσπὲρ καὶ οἱ λοιποὶ τρωῶν, ἀλλ' οὐδὲν ἤ-
 πηον ἔβρωσεν αὐτόν, Τισαφρόνης οὐκ ὤμοσε ἢ
 τοῖς πόδι κλέαρχον, τὴ δὲ ὁ βασιλεύς, οὐχὶ καὶ
 εὐὲν βασιλείῳ θεοὺς καὶ τῷ δεξιᾷ ἀπέσειλε; φι-
 λιππος δὲ ὁ Μακεδὼν οὐ διετέλει καὶ θάπτε
 ἄλλο τι τῆν εἰς τὸν πόλεμον ὑχέων καὶ τῷ
 ἐπιφκίαν πῆρασκυασμέος; καὶ δυσὶ τοῦ τοῖς τὰς
 πόλεις αἰρῶν; τῷ πῆρασκυασμένῳ, τῷ τοῖς περ-
 δῶντας πῆρασκυαζεν. τῷ παντὶ πρὸς ἐκεῖ-
 νον τὸν τρόπον οἰκείως ἔχειν. τοῖς μὲν γὰρ περδῶ-
 ταις ἀργύριον ἢ ἀνάγκη δίδοναι, τοῖς θεοῖς ἃ
 πόδι ὀρκον οὐδὲν ἐτέλει. τὸν δὲ λυσιπτόν τὸν λα-
 κεδαιμώνιον γνώμῃ ἀποφύασι λέγουσιν. ὅτι
 εὐὲν μὲν παῖδας ἀστραγάλους καὶ σφαίρας ἔξα-
 πατῶν δεῖ εὐὲν δὲ ἀνδραῶ ὀρκους καὶ χρημασίῃ.
 καὶ κέρδα λη δὲ ἀλόπηξ ἐτόρα πρὸς ἄρχε-
 λόχῳ; τὸν δὲ τῶν γλυκῶν χρησμὸν οὐκ οἶδ' ἔπει-
 ρον δεδῶχαι τοῖς πλείστοις τῆν ἀνθρώπων ὁμνῶ-
 ειν, ἐπεὶ θάνατος γε καὶ ὄρκον μὲν ἀνδρα, καὶ τοῦ-
 τοῦ μὲν εὐὲν πρὸς κερμίνῳ ἔποιουτο ἐτόρα
 εὐὲν τὰς πρὸς αἰσεις συμβέβηκεν ἀνδραῶ γερονε-
 ναι τῆν δὲ ἀφανεσέρων γλυκῶν καὶ πανδάρων:
 μεσκαὶ μὲν ἀγοραὶ ἀνθρώπων, μεσκαὶ δὲ ἀγῆαι,
 διο

διὸ μήτε τὸν Ἀπόλλωνα μήτε τὴν Ἀθηνᾶν σύμβου-
 λην τῆς ἐπορκίας λαμβάνουσιν. διὰ μὴ σωή-
 θηαι τοῖς ἀνθρώποις μέγα καὶ δίκαιον τῷ μηδὲν
 ἀδικεῖν, καὶ ἀπονοθεύει καὶ φάσκει Ζεὺς. τὸν δὲ
 ἀπέκτεινεν ὁ πῖρ' αὐτῷ, ξυκοειδὴς χέτλιος. οὐδὲ
 θεῶν ὅπιν ἠδέασατο οὐδὲ φάσκειεν τὴν οἱ πῖρ-
 ἤθηκεν ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτὸν, καὶ τοὶ θεοὶ
 ἔδοξαν οὕτως. καὶ τὸρῶνται εἰσαλίη κατέχων
 καμίσφυρον ἤβλω, τὸ ἀρχίλοχον οὐδὲν ὠνήσαν
 οἱ ἄλλοι καὶ ἡ φάσκεια πρὸς τὴν ὁμολογίαν
 τῆν γάμων, ὧν φησὶν αὐτὸς. ὀλυκίων ἀνόη-
 τος ὧν δούτορον εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα ἐμπέπησκε.
 θεὸν αὐτὸν ἢ μάχεσθαι προθύμως, ἢ φεύγειν
 τάχιστα. παρῶν γὰρ τοῖ προτὸν φησὶ πασάμιν
 δὴμηστος ἀκ τὴν. τοιγαροῦν προτὸν ὅπως οὐ
 θέτω μετελήφει τῆς πῖρ' αὐτῷ φροφῆς, εἰς λη-
 μνον ἀπεμποληθεῖς, ἐσώθη, τότε δὲ ληφθεῖς,
 ἀποσφάγη τοσοῦτον αὐτὸ ὠνήσεν ἡδὴ μήτηρ. τὰς
 νήησ' δὲ καὶ εὐὲν πῖρ' ἰκας, οὐ προτὸν θηρένομεν
 πρὶν αὐτὸ φάσκει πῖρ' ἡμῶν. ὁδ' αἰγιόθ' τὸ ἄγα-
 μέμνονα δειπνήσας, ὥσε κατέκτανε βοῶν ἑδὲ
 φάτην. Σ' ἑπὶ μὲν τῆν φῶων οὐδὲν ἔπαθεν
 εἰδεκα ἔτεσιν οἷς ἐπολέμει, καὶ οὐδὲ πῶποτε αὐ-
 τοῖς σωέστος ἐγένετο εἰς δὲ τὴν οἰκίαν ἐλθὼν δὲ

τοσοῦτον

τοσούτου χρόνου, θύσας τοῖς θεοῖς τὴν δ' ἑαυτοῦ
 φάσιν ἔαν πῆραδέμμενος, ἕως ὅτῃς ἰδίᾳς γυναι-
 κός οὕτως ὡμᾶς ἀνῆρέσθῃ, καὶ μὲν ταῦτα κα-
 τὰ πᾶσι τυχεῖν ἕως ὀδυασί, μέμφεται κλυταὶ
 μνήστρα. μὴ δὲ εἴ εἴδ' ὄφθαλμοῖς αὐτοῦ τε-
 λουτῶντος συγχεῖται. πρὸς δὲ τούτοις πῆρακε-
 λθῆναι μὴ δὲ ὥστε πισεύειν γυναικί. μὴ δὲ οἱ ἐκ
 φάσιν πυκινὸν ἔπος καὶ τοι ἢ κλυταὶ μνήστρα
 οὐκ ὅτι γυνὴ ἴω ταῦτα διέθηκεν αὐτόν. ἀλλ' ὅτι
 πονηρά: καὶ οὐδὲν μάλλον οὐ χεῖρ γυναικί ἢ πι-
 ον εἶναι ἢ ἀνδρὶ. ἀλλ' οἶμαι τῶν πᾶσι τῶν
 ἕκαστος ὑφ' οὗ πέπονθε κακῶς ἐκείνον μάστιγα
 ὑφ' ὧσται, καὶ προλέγει φυλάττειν τοῖς ἄλ-
 λος. ὁ μὲν ἕως ὄφρα δειχθεῖς ὄφιν. ὁ δὲ ἕως
 σιορπίου, σιορπίον. ὃν δὲ ἀν' κύνων σακῆ, ὄφει ἀν-
 βακτηρίαν πᾶσι φέροντα αὐτὸ δὲ τὴν τοιῆ πρὸς
 εἴδ' ἀνθρώπων περὶ θάσιν (4) πολλ(4) ὡ μὲν
 ἐκ γυναικὸς ἔστω δεινὸν, οὕτω δὲ κέρρα γ-
 ὡζῶ. τί δὲ κίβδηλον ἀνθρώποις κακῶν γυναι-
 κας εἰσφῶς ἢ λίγ κατὰ κίσας. δὴ) ἕως ὄφρα
 ξένος ἐλύπησεν, ὡς Ἀλέξανδρος τὰ τῶ μενελάου
 κτήματα καὶ τὴν γυναικὰ ὑφελόμενος, ὅτι-
 ὦτος πρὸς εἴδ' ξένου διαβέβληται. πρὸς ἀδελ-
 φὸν ἔτρεος, δῆμος πρὸς υἱόν. δ' δὲ πῆραγμα οὐ τοι
 οὐτόν

οὐ τὸν ὄσιν οὐδὲ ἴ' ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ ξυγγενὴς, οὐδὲ
 ὁ ξένος πέφυκ' ἀδικεῖν ἀλλ' ὁμοχέρως ἀνθρώπῳ.
 ἴσσο δὲ μικροῦ δεῖν ἐν πᾶσιν ὄσιν, διμ' εἰ νοῦν
 ἔχεις πάντας δὴ λαβῶ. ξένος εἶναι ἴσος φησὶν δὴ λα-
 βῶ. μέτερος. μάμ) δὴ λαβῶν. ἴσσο ἀκίνητ)
 ἴσσο ἀρχέτω. νῆ δὲ διμ' ἐπιδείκνυ) δεξιῶν πι-
 νος δύνουσαν, οὐκ ἔν' ἀποδέχου ἴσσο τοῖς θεοῖς εἰ-
 δὼς χεῖρον, εἰ βούλη) ἢ κείνω. πρὸς δὲ δ' μέμλ)
 φυλάτῃσ' αὐτ' ὁ γὰρ τις ἴσ' τ' τύχης εἴπ' ἴσσο
 πολλὴ μάμ) ἐπ' ἀνθρώπων ῥηθεῖεν αὐ'. δ' μηδέ-
 να εἰδέναι π' μηδενὸς εἰ μέχρι τ' αἴε) διαμνῆ-
 τοῖσ' τος. τὰς γοῶν πρὸς αὐτοὺς πῖραβαίνου) σω-
 θήκασ. ἢ συμβουλεύου) αὐτοῖς ἔτορα ἂ καὶ
 συμφέρον νομίζοντες, ὄντα πρᾶττου)σιν. ὅθεν ὁ
 τάν πο' ἐκ τῶ πισεύειν πῶν πῆσῃ τῶ) δυσκόλω
 γελοῖός ὄσιν αἰτώμενος ἐμῆνον, ἑαυτὸν δὲ καὶ
 θεοὺς εἴοτε ἰδὴ βοώμενος. ἴσσο ἀνδρὸς ἀπα-
 τηθεῖς φίλου καὶ (συνήθου). οἱ δὲ θεοὶ καταγε-
 λωσῖν εἰδότες ὅπ' ἑαυτὸν ἴσσηπέτησεν ἐπ' ὄλου
 ποιησάμενος. (α) πρὸσπῆαίοντες ἐν ταῖς ὁδοῖς
 ἢ νῆ δια ἐμπεσόντες εἰς πηλὸν ἢ βόθρον, οὐκ ὀργί-
 ζονται τοῖς λίθοις ἢ τῶ πηλῶ τελέως γὰρ αὐ'
 ἢ (α) δ' πὸσληκτοὶ θεὸν αὐτοὺς αἰτᾶσθαι καὶ τὸ
 μὴ προσέχειν. τί ἔν' τις φήσει θεῖ) θηεῖου βίον πρὸ
 κρησθαι

κρηθαι, καὶ ζῆν ἔρημον; οὐ θεῖον, ἀλλ' ἀνδρῶς
 φονίμον, καὶ ζῆν ἀσφαλῶς ἐπισαμένου. πολὺ
 ἢ ἀσφαλεστέρα, ἢ κρείττων ἢ ἐρημία, τῆς πρὸς
 ἀνθρώπου κρινονίας, εἰ μὴ εὐδαιμονία γιγνηται καὶ
 χρεῖς κοινῶν προσοχῆς καὶ ὡσπερ ἄμα δ' ἐπέ
 λατος μάλλον συμφέρη τῆς γῆς εἰ μὴ τις εὐδαι
 μονία πλείον καὶ σαφῶς εἰδῶς εὐδαιμονία εὐ μὴ
 ἢ τῷ πελάγει, ἀπαιτιον εἶπον διαφθαρῆς
 ναῦς, πρὸς δὲ ταῖς δικταῖς ταῖς ἢ ταῖς ἀκροσ
 ἰδεῖν ὅτι τὰ ναυάγια, ζοιγαροῦ ὅταν χειμῶν κα
 ταλάβοι, τῆν μὲν ἀπείρων ἕκαστος, ἐπιθυμῆ
 τῆς γῆς ὁ δὲ κυβερνήτης ὡς πορρωτάτω φθύγη.
 καὶ τοι λιμένασ' μὲν αὐτῶν οἱ ἀκλύσις. ἄμα
 εἴστι πισεύσαντας, ἀσφαλῶς ὁρμῆν ἠλικον αὐ
 ποτε ἀρῆσ' ἐπιδύμα. τὸ δὲ ἀνθρώπων ἄμα τε
 ὡτατοι, τοῖς θεοῖς ὁρμοῖς εἰσιστῆσιν οἱ πινθε
 πρὸς δ' ἢ πρὸν σκέποισι καὶ κείνων ἢ ἕκαστος, πρὸς
 εὐπείθεσ' κατὰ τὸν εἶον ἐπεικῆς, οὐ μὲν ἔτι ἢ πρὸ
 τ' ἄλλα ἔσ' ἀρχῆς. χρημάτων ἢ ἢ ἕνεκεν, οὐδὲν
 αὐτῶν ἀδικήσεων. ἔσω ἢ εἰναί πνα τοιοῦτον. ἀλλ
 λά τὰ χ' αὐτῶν ὁρμῆς ἢ ἄλλοι κείσ' κατὰ λαβού
 σης, οὐκέτ' ἀνυοίης αὐτῶν ἀσάλυτον ἢ πισόν,
 δῆλως ἔσ' οὐδενὸς πάστω κινούμενος, ἐφ' ἃ
 τις αὐτῶν πισεύσαι βεβαίως διώματο, οὐκ οὐτω τοῖς
 γε τοιού-

ΠΕΡΙ ΑΡΙΣΤΙΑΣ.

γε τοιούτοις ὅσον ἔσθ' ἀνάλγκης καὶ τελέως ὀλί-
 γονδε ἵχνησται. τὸ πλεόν αὐτὸν ἐγρηγορότα κῆ-
 φυλάττοντα ὡς εἴθ' ἀχαιοὺς τὸν ἔκτορα φησὶν
 ὁ ποιητής ὁ δὲ ἰσορῆη πολέμοιο δαπίδι ταυρῆη
 κεκαλυμμένος δὴρέασ' ὤμωσ', σιέππετ' οἷσων
 ῥοίζον καὶ δοῦρων ἀκούτων. ὁμοίως καὶ εἴ τῃ
 βίῳ δεῖ τιὼ φρόνησιν καὶ τιὼ ἐπισήμῳ προθε-
 βλημλῆσι καὶ καλυφθέντας φθίγειν καὶ φυ-
 λατῆσθαι τιὼ τῶν ἀνθρώπων κακίαν καὶ τὰς
 τέχνας ὅτι τὰς ἐπιβουλάς αἷς εἰώθασι χρῆσθαι.
 καδύλου δὲ θαυμαστόν, εἰ τὸ μὲν φαγεῖν ἀπὸ
 τῆς αὐτῆς βραπέζης ἐμπρόδιον ἔσαι τῇ πονηρίᾳ,
 καὶ νῆ δ' αὖ τὸ πεινᾶν ἀπὸ τῆς αὐτοῦ κρητῆρ' ὅτι
 καὶ τὸν αὐτὸν λύχνον ὄραϊ, εἰ δὲ τὸν ἥλιον βλέ-
 πειν τὸν αὐτὸν καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς βρέφασθαι γῆς
 οὐδεὶς ἔσθ' οὐλοῖται τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ τὸ μὴ
 πανδοχεῖον ἢ νῆ δ' αὖ οἴκῳ ἔτρεθ' ἐκλίθων καὶ
 ξύλον ὠκοδομημῆτος, συγκρίνειν ἀνθρώπουσ' δύ-
 νατ' ὅτι βλάπτειν εἰς θλίβαν ὡσπὲρ ὀδυσατεὺσ'
 ἀξιοῖ. αἰδεῖσθαι δὲ μέλαθρον ἔσθ' ὀροφιοὶ δὲ ἴσι
 ἔσμεν, καὶ οὗτος μὲν ἠγεῖται τιὼ σκηνῶν ἀξίαν
 αἰδοῦσ', καὶ ταῦτα ἐκ ξύλου τῶν εἴ τῃ πόλῃ γε-
 γονότων. ὁ δὲ σύμπας οὐρανὸς ὑφ' ᾧ πάντες ἐσμ'
 ἀρχῆθεν οὐδὲν ὠφελῆ πρὸς ὁμόνοιαν, οὐδὲ ἡγεῖται
 ὄλων

ΔΙΩΝ

ὄλων κρινωνία δειων οὔσα ἢ μεγάλων, δὲ μὰ
 τούναίτιως ἢ τῷ μικρῶν ἢ οὔθενός ἀξίων. ἢ ὁ μὲν
 ἴδιος ἐκάστου πατὴρ πολλάκις οὔθενός ὢν πρεσ-
 βύτης ἀξίος μέγα δίκαιον ὥστε μὴ ἐπιβουλεύειν
 διμῆλοις εἶναι ἐν τῷ αὐτοῦ γένει. ὁ δὲ κρινός
 ἀπάντων ἀνδρῶν τε δειῶν τε ὅς οὔ πάντες γε-
 ροναῶν, οὐ κατὰ λαλῆτα οὐδὲ κατὰ σίμω-
 να, οὐδὲν ἄτακα καταχεῖν οὐδὲ κωλύει πῶς
 ἀδικίαν τῆν ἀνθρώπων; ἢ μὲν ὅτι γε τοῖς λόγοις
 οὐκ ἀπὸ πεινῆς τις τοῖς ἑσπερίων ὀλίγος, εἴτε
 εἴ τοι πόν ὅτι, φανερὸν δὴ πονυροῦτον ἢ ἀργύ-
 ριον μὲν θανείζοντα τοῖς πόμοις, μὴ ἔαδίως ἀπὸ
 πινῆς πεινῆς λόγῳ μόνῳ, δὲ μὰ μῦθῶν δει-
 ῶν καὶ γεραμμάτων καὶ πόμοις καὶ ταῦ-
 τα πᾶραβαίνειν. τί οἴω φησὶ οὐκ ἦδη τινὲς ἐγγί-
 νοντο ὀλίγοι τῆν πρότερον οἶον πῶς ἀπὸ λέγοιμι τοῖς
 ἡμῶν θρυλουμένῳ τούτῳ ὀρέσει καὶ γυ-
 λαίδημ. ἢ θησεία. ἢ γειρίδου. ἢ ἀχιμεία ἢ γὰρ
 φροκλον; εἰ δ' οἴω τις συγχωρήσειν ἀληθῆ πῶς
 δόξαν εἶναι ταῦτα, δὴ λον ὡς φῆς ἀπὸ
 ἐν ὀλίγῳ γερονῆαι ἐν τοσούτῳ χρό-
 νῳ, ἐν ὅσῳ πλεονάκις ἀπὸ εἶ-
 ποι τὸν ἥλιον ἐκλε-

λοιπέναί.

ΤΕΛΟΣ.

IOACHI

MVS IOANNI MYLIO IVRISCON]
SVLTO V. C. AMICO S.

ECCĒ tibi libellum, quē tibi qua
si ex stipulatu debebam, cuius
perfolutionē maturare studui,
ut intelligeres me fidei bonæ no
men esse. Tu de hoc facies, quod
quidem uidebitur. Nam iudici
um relictum mihi nullum est. Quid autem sen
tiam de hoc toto genere interpretationum, tibi
non est obscurum. Scis enim me nunquā pro
basse huiusmodi conuersiones, cum afferre sua
malim unumquēq; quā aliena offerre. Atq;
etiam Ciceronem arbitror ita interpretatum es
se illos libros, quos ipse memorat, ut non tam
illorum, quā suo more eloqueretur omnia.
quod ipsum licet æstimare de philosophicis scri
ptis, quæ extant, in primisq; disputatione de of
ficijs, quam haud dubie Panætius diuersis. rati
one & instituit & tractauit. An tu censes ita de
re familiari eodemq; tenore disseruisse, quo Xe
nophontem uidemus? at conuertisse hoc scri
ptum in latinum se adolescentem dicit. Iam cui
dubium esse potest, quin tantum mutauerit in
orationibus illis claris. oratorum reddendis,
ut non illonū iam, sed ipsius uisæ fuerint trans
latæ in consuetudinem linguæ latinæ. Sed de
hoc aliàs pluribus. Nunc ad libellum reuer

tor, quem opinor te libenter lecturum. Crede enim mihi Myli, immo tibi crede, ipse em uir doctiss. aliter non potes sentire, & ueteribus sapientibus, in hoc esse præcepto totam scholam prudentiæ, Necq; uitam aliam aut tutiorem aut meliorem, quàm ubi temere nihil credatur. Quæ sententia etiam isti semidocti & abortiuu fœtus studioru, nō enim loquar de alienis ab ijs prorsus, nihil aliud habent prius aut notius, utq; omnibus bonis rebus facere consueuere, turpiss. abutuntur, qui non ut ipsi improborum fraudes & insidias sine alioru incommodis uitent, huc confugiunt, sed cum quàm infideles ipsi aliis sint, norint, hanc sibi legem statuunt, ut credant prorsus nemini. At ipsa hoc honestas non patitur, & opt. præceptum uitæ à uitio & infamia defendit. Remouetq; immanitatē damnandi malignitatis & perfidiæ omnes mortales, & corrigit illud clementia & mansuetudine, sæpe etiam planè excludit, perq; uirtutem in explorata & prouisa pericula multos impellit. In qua re habemus nos domesticū exemplū fratris nostri, cui nō modo contra meritū & simpliciter, sed fide interposita et testata libello honestæ missionis uincula nefarie fuere iniecta uolenti esse forti & in euidentiss. periculis nō dubitanti credere illis, quibus ut cognitum est, nihil sanctū, nullus respectus numinis, quos necq; fides, necq; dignitas, necq; hominū pudor retinuit, quo minus in innocentem tam scelerate sæuissent. At ille si uoluisset audire, qui eum monentes, ut pro
uideret

uideret, ne quod in malum constantia ipse sua
se conijceret, memorantes etiam quod prouer-
bio Germanico fertur eius sententiae, quae apud
Theognidem est,

Res mihi fracta fide, res diffidendo retenta,
non se & nos misere suo casu afflixisset. Sed ip-
se recte aliter facere se posse non iudicauit, inho-
nestumque sibi esse censuit, in ea recti conscientia
quicquam uideri timide, occulte, simulate gef-
fisse. Sed nimirum ille hac contumelia & cala-
mitate affectus, minus miser est, quam qui euer-
sum & prostratum calcauerunt. Neque ego eius
fortunas miseror. Incredibile enim dictu est,
quanta sit innocentiae consolatio & erectio in ad-
uersitatibus: quantaque contra fatigatio & pertur-
batio peruersitatis & scelerum. Sed ad proposi-
tum. Magnopere placuit ueteribus haec senten-
tia itaque multifariam commendarunt. Vnde Dio-
ni Prusaensi Sophistae auctori huius scripti ma-
teria suppeditata est dissertationis huius, quam
ut uides, in uersiculū Epicharmi imponit, quo
sapietiae neruos & artus dixit esse, nemini teme-
re credere, sic enim uideo ἀπιστῶν uocari latine.
Cui subscribens Euripides ita facit loquentem
Helenam — ueraque diffidentia

Mortalibus nil usque esse utilius potest.
At Demosthenes hanc unam ait omnibus, qui
sapientia a natura communiter concessam custo-
diam salutis & fortunarum suarum, ut ne cui teme-
re fidem habeant. Homerus uero princeps omnis
eruditionis, nullo alio praesidio usum, aut ope

humana adiutū, terra marique euadere tot labo-
res, discrimina, ærumnas, Vlyisem facit, quem
sapiens intelligi uoluit, quàm nemini se crea-
dendo, & callide tegendo consilia sua. Itaque ipse
se hoc iactitat apud Phæacas, hoc modo:

Sum Laertiades, qui calliditate dolosa
Omnibus anteo mortalibus, & mea cælū
Fama per immensum uolitat.

Hesiodus etiam quàm quidem ciuiler moner,
ut neque fratri quisquā suo infinitam fidem habe-
at, dum iubet, si quid cum illo negotij forte sit,
adhibito teste agere, sic quasi per iocū. Iam can-
ticum illud Solonis, qui quidem ex sapientib.
solus legislator fuit, quàm diserte hanc cautio-
nem tradit:

Mortalibus à cunctis caueas,
Ne forte quis occultis animo
Odijs te appellet uultu hilari,
Bifidaque ex ore sonet lingua.

Tu uir opt. & doctiss. Myli, debes uoluntatem
gratificandi tibi meam probare, de opere qui-
dem facies, quod uidebitur. VALE.

♁ DIONIS

DISSERTATIO DE NON
TEMERE CREDENDO.

Compertum ne tibi est
damnum alicui iam da-
tū ab inimicis? Quid ni
uero. Etiam'ne ab ami-
cis, ut uocamus, & notis, & cognas-
tis, atq; adeo cōiunctis, nempe fra-
tribus, aut liberis, aut patribus? Fa-
teor. Quid igitur caussæ esse dice-
mus, cur nō modo hostes hostibus
noceant, sed amici etiam amicis, &
quidem sæpenumero & inter sum-
mas necessitudines? Quid enim ni-
si improbitatem, quæ, nisi fallor, ef-
ficat, ut ipsi sibi homines detrimen-
tosi sint. Est igitur ab amicis cauen-
b in dum,

dum, siue benevolentiae, siue cōsue-
tudinis, siue sanguinis fuerit cōiun-
ctio? Sanè est ut hæc euicit oratio.
Ergo rectè scripsit huius uersus au-
thor: Esto sobrius, ac memens
to nulli temere credere.

Fieri sanè potest ut rectè. Minime
quidem aduersus inimicos à poeta
subiecta præceptio, ac planè contra
eos, qui pro amicis habentur. Nam
quibus scit sese aliquis odio esse, ijs
se neutiquā permittit, eosue aduer-
sus se fouet, proinde quid hoc erat
præcipere, non temere illis credere
quibus credit prorsus nemo? Nūc
igitur age exquiramus, utrum plu-
res manifesti hostes, an simulati a-
mici perdididerint. Equidē inuenio
animo euersas urbes numerans,
multo illarū plures proditione ca-
ptas,

ptas, quàm ui expugnatas esse. Et
multo omnino crebriores rebus ad
uersis querelas amicorum ac neces-
sariorum, quàm accusationes inimi-
corum. Cuncq; sint aduersus hostes
parata mœnia & obiectum uallū.
non est horum usus tempore sæpe
numero ualde longo. Inter ciues ue-
ro, qui iisdem fanis ac sacris utun-
tur, interq; affines, tribules, popula-
res, cognatos, perpetuæ sunt lites,
in iudicijs, de legibus, in curia. Ita
q; ciuitates refertæ sunt accusatori-
bus, reis, iudicantibus, causas dicen-
tibus. Ac ne ferijs quidem solenni-
bus, neq; cum rem diuinam faciunt,
ab iniurijs abstinent. Quare leges
etiam de ijs latæ sunt, quæ quis feri-
is patrarit, easq; leges quasi in no-
mine aliqua sit utilitas, uocant sa-

b iij cras.

cras. Nam Malignitatis bellum est
sempiternum, quod gerunt inter se
omnes homines, neq; indictum ne
q; dirimendum ullis conditionib.
aut foederibus. Sed hoc inter eos ta
men potiss. suscipitur, qui sunt con
iunctis. Proinde si quis tranquil
lam securamq; uitam expetit, eū fu
gere hominum societatem, & scire
ita natura comparatum, ut uulgus
malam gratiam referat. neq; crede
re oportet asseuerantibus, sexcenti
es amicos sese esse. Nō enim est in
rebus humanis uerum quicquā aut
certum, quemq; anteposuit quis u
niuersis, habuitq; forte etiam uita
sua cariorē, paulo post capitaliter
odit, neq; manus sæpe quo minus
illi afferat, continet. Ita uidemus a
matorem interficere interdum dile
ctum

Etum sibi puerū, cum amoris ui in-
citatus minima quoq; de caussa ira
in illum exarsit. Videmus & se ip-
sos interimere alios, quibus illud
est contrarium, sed intemperantia
extimulatos, alios, quibus non est,
cum nihil in uita illis triste accide-
rit, nisi quòd intus prauitate abun-
dant. Quis autem recensere possit
damna uniuersa, quibus seipso ho-
mines afficere solent? Quid igitur
ijs credemus, aut quæ esse poterit
tuta fides, aut quomodo sperabi-
mus fore, ut nos amet, qui ipse sese
oderit? Quare quod Atheniensib.
quondã dictum est, cum in ultimo
rerum suarum discrimine de Samo
nescio quid postularent, recte dice-
tur, ut opinor, & ijs, qui sceleri præ-
tendunt amicitiam; Qui sese nõ di-
b v ligit

git ipse, quomodo diliget alterū,
hospitē, liberos, fratrem? Sed com-
plectitur aliquis nos summa bene-
uolentia, & Deos testatur, neq̄ si se
cari iubeas, recusaturus uideť. Au-
dire quidem hos oportet, & medi-
us fidius neutiſquam fortasse repel-
lere. Tu tamen animo hoc infixum
cogitatumq̄ habeto, ne horum qui-
dem quicquam firmum esse. Vide-
bat Electra plorantem Orestem, cū
maxime illius lacrimis moueret, &
ſperabat quidem remiſſe malum,
cæterum nullo modo adducebatur
ut crederet ipsum penitus conua-
luiffe. Itaq̄ paulo poſt conſpicata
trepidantem,

Heu frater, inquit, oculos cerno
turbari tuos,

Subitoq̄ factus es alius.

Mare

Mare sæpe sic est tranquillū, ut uel
timidissimus possit contēnere. Sed
num ideo minus naues ancoris ac
clauis, & reliquis necessarijs saluti
nauigantiū rebus instruimus. Nā
si forte ita ceciderit, nō ita diu post
incumbentibus uentis, ualidam cie
ri tempestatem uidebis, & fluctus
ingentes ac immensos, haud monti
bus inferiores, albida curuantes
dorsa. Similiter quē tu facilem be
neuolumq; in primis ac obsequen
tem tibi expertus es, leuissima de
caussa senties difficilem, sæuum, pa
ratum ad omne contra te facinus.
Quoties Medeam pro salute libe
rum suorū Deos orasse, quantisq;
in angoribus illis forte ægrotanti
bus, deniq; mortem quoties oppe
tere p̄ illis cupiisse censes? At hæc
num

num ideo minus suis illos manib.
cecidit. Sanè inquit quis irata & æ-
mulatione cōcita. Tu uero uulgus
mortalium non arbitraris æmula-
ri, neq; inuidere, neq; sperare? Im-
mo uero in hoc sunt toti. Proinde
caue fidem habeas ijs, qui se tibi a-
micos esse dictitant, quiq; negāt be-
neuolentiam erga te suam extingui
posse. Vt enim lemnisci, quibus au-
ra notatur, semper secundum uen-
torū inspirationes feruntur, ita pra-
ua ingenia in omnes partes temere
impelluntur. Cum seruis nemo so-
cietatem inicit, neq; enim illis quis-
quā credit, cum non in sua sint sed
dominorum potestate. Quis igit
confidet sanus malorum coniuncti-
onibus, cum nihil longius à liberta-
te separet homines, quàm uitia? An-
tiquis

tiquis. lex est, qua contractus im-
puberum uetantur, quòd fidendū
illis non sit. Apud Athenienses mu-
lieres à commercijs repelluntur ul-
tra sex modios hordei. Nam & hæc
pariter infirmum animū gerere pu-
tantur. Quid autem inter admodū
impuberes, ac potius paruulos, &
homines improbos discriminis ef-
se dicemus? nisi forte quòd nocere
hi plus ualeant, & callidiores sint.
quæ ipsa optima est caussa, cur his
quàm illis minus fidei habendum
sit. Erasmus autē prorsum felices ho-
mines, si tempus, ut puerum, adole-
scentem, iuuenem, senem facit, ita
etiam prudētes, iustos, fideles red-
deret. Quid autem præstant uiri
uecordes malis mulieribus? Corpo-
ris quidem est differentia, ingenij
nul

nulla. Quemadmodum igitur lex
nō patitur ad magna adspirare mu-
lieres, sed præscribit commerciorū
modum. Ita par est minimum con-
suetudinis in uulgus usurpare, neq̃
illi unquā committere res arduas,
aut arcanos sermones, tutelamq̃ ui-
tæ. Nunquam enim malefaciendi
uoluntate caret, aliqua saltem irri-
tari caussa oportet. Vtq̃ beluæ sæ-
pe nemini infestæ sunt, uel cum so-
pitæ, uel cum à pastu acquiescunt,
naturam tamen suam retinēt. Ita &
illi, quamuis aliquantisper nemini
nocuerint, occasionem mox nacti,
& scenus & sortem, ut aiunt, prauis-
tatis persoluunt. Recte igit̃ Lacon
ille, cū quodā in coetu aliqui uellēt
cū eo amicitiam facere, & deferrent
quamcunq̃ petisset coniunctionis
fidē

fidem. Satis est una hæc, inquit, q̄
si maxime cupiatis, nō possitis ma-
le mihi facere. præter hãc profecto
fidem quæcuncq̄ est, ratione ac sta-
bilitate caret, hancq̄ à multitudine
accipere expedit, & nullam præ-
terea. Nam quòd studia, aut neces-
sitas, aut genus prætenditur, ridi-
culum est. Atreus Thyestis frater
erat, & paruulorum quos concidit
patruus. Erant Eteocles & Polyni-
ces non modo fratres, sed etiam de
filio & matre geniti, quibus nihil
queat fieri cognatius. Quòd si ge-
nus prodest, debuere isti sese mu-
tuo plusquã ulli diligere. Sed mul-
to euenit secus, nam qui fidem de-
derat, illũ qui acceperat, regno pa-
triãq̄ expulit, nec ita multo post al-
ter alterum interemit, Theseus Ne-
ptuni

ptuni filius calumnijs inductus fili
um suum Hippolitum execrationi
bus perdidit. Quis Priamo quon-
dam beator: pluribusue gentibus
imperauit, aut regnauit latius?

Qua Lesbos diuûm sedes itere
minus, & qua

Vlterius Phrygia est, quacq; Hel
les æquora finis.

Verum huc nati libidines ad extre
mas miseras ac calamitates adege
runt. Atq; hæc quidẽ exempla sunt
insignia. Quantam autem turbam
credis om̃ibus in locis inueniri ob
scurorum & ignobilium istorum
Thyestarum, & Atreorum: quorũ
alij occultis cædibus, alij alijs insidi
is student. Nam Aeropas & Cly
temnestras & Sthenobœas nemo
enumerare queat. Ita igitur sese ha
bet ge

bet generis & familiaritatis fidelitas. Nunc de iureiurando uideamus. Iurauerat cū reliquis Troianus Pandarus, sed nū minus fauiciauit Menelaū. Iusiurandū dederat Clearcho & cæteris ducibus Tifaphernes, ipseꝑ adeo rex, Dijs regijs testibus factis & dextris p̄ interpretē iunctis. Quid Philippus rex Macedonū? Nūquid inter alia bello gerēdo necessaria habebat & per iuriū paratū? Duabusꝑ his rebus urbes capiebat, uiolandis foederibus, & comparādis prōditoribus, & ita quidem, ut illo uteretur familiarius. Nam proditoribus merces soluenda, iuris uero peierati nomine nihil pendendum Dijs erat. Nō dissimilem sententiam fuisse perhibēt Lysandri Lacedemonij, qui so
c litus

litus fuerit dicere: Sicut pueri talis
& pilis circumuenirentur, ita uiros
falli oportere iureiurando & largi-
tionibus. Illa etiam astuta uulpecu-
la apud Archilochum, nunquid ali-
ud significat? Glaucō uero datum
oraculum non arbitraris probasse
plurimos etiā prius quā daretur,
& peierare tamen uoluisse? Quan-
doquidē & fidei seruans homo con-
ditur Orco. Et hos quidē, quos re-
censui, hisq; alios similes, nobilita-
uit famæ occasio. At ignobilibus
Glaucis & Pandaris istis,

Plena hominum fora sunt, & pu-
blica strata uiarum.

Quibus neq; Minerua neq; Apol-
line cōsultore de periurio opus est.
Sed aduersus iniurias merito satis
q; ualēt libationes & mensæ sacra:

At

Atqui Eurytū iugulauit hospes im-
pius, neq; Deos reueritus, neq; ap-
positā mensam. Qui tamen post tā
nephariā cædem, Deus creditur,

Delicijsq; fruens formosam am-
plectitur Heben.

Quid Archilocho sal & mensa pro-
fuit ad conventionū fidem, de qui-
bus ipse commemorat. Lycaone ni-
hil stultius, qui cū denuo in Achil-
lem incidisset, neq; fortiter pugna-
uerit, neq; strenue fugerit. Sed ita
compellarit uirum.

Ipse prius Cereris tecū sum mu-
nere functus.

Ante igitur quā cōtubernales fu-
issent, uenditus ab Achille, & in Le-
mnum auectus uitam retinuit, tūc
uero captus mortem oppetijt. Ad
hoc illi utilis fuit cum Achille depa-

sta Ceres. Nos autem ne uenamur
quidem prius anates aut paricas,
quàm inescauerimus. Quid Aegi-
stos nonne inter epulas Agamem-
nonem

Tanquam aliquem ad præsepe
bouem iugulauit opimum?
Quem nō afflixerant totis annis de-
cem Troiani, quibus illos oppu-
gnarat, neq; intra limina illorū pe-
dē intulerat. Tunc uero reuersum
domū post Deorum immortalium
sacrificia in domestico cōuiuio ux-
or tā crudeliter sustulit. Post quæ
ipse apud inferos cum Vlysse con-
gressus Clytemnestrā accusat, quæ
oculos morienti non clausit, mo-
netq; ne mulieri fidem habeat, neque
omnem animi sui sententiā eloqua-
tur. Nec tamen Clytemnestra, quia
muli

mulier esset, talis erga Agamemnonem fuit, sed quia improba. Non igitur minus conuenit mulieri subijci quàm uiro. Sed ita uidemus homines facere, ut & ipsi maxime suspectos habeant, & uerbis alijs facere uelint, à quibus aliquando læsi fuere. Vt quem serpens momordit, serpentem, quem scorpius punxit, scorpium. Et qui à cane impetitus est nusquam sine fuste ambulat. Similiter & ipsi erga se ferè sunt affecti. Dedit alicui malum damnumq; mulier, is statim exclamat:

O' Iuppiter cur tantum & tam fallax malum

Solis, mulieres, deduxisti sub iubar:

Alij susceptus hospes nocuit, sicut Menelao Alexander, rebus illi &

c iij coniu

coniuge spolians. Is hospitibus est
grauis. Alij frater, alij filius. Sed res
aliter se habet. Neq; enim fratris,
neq; cognati, neq; hospitis ppria
est fraus, aut iniuria, sed improbita-
tis, quæ quidem parum abest quin
insita sit omnibus. Quamobrem, si
sapis, omnes homines reformida.
Ait aliquis esse hospitem sese tuū,
fac formides. Ostentat modestiam
suam, fac magis formides. Hoc sit
ad omnia immobile. At enim boni
uiri officio erga te est functus. ima
caue respuas, Discip; magnas, atque
huic adeo tali, si uidebitur, gratias
agito, sed in posterū nihilo ipsum
obseruato segnius. Nam quod de
fortuna dictum est à quodam, re-
ctius de homine uidet; posse dici.
Nimirum compertū esse nemini,
utrū

utrum similis sui cras futurus sit ul-
lus mortalium. Itaq; & pacta inter
se uiolant, & aliud consulunt, pro
ut commodum uideatur, aliud ipsi
agunt. Proinde si quis dum credit
alij, ipse in malum incidit, ridicule
fecerit, si hunc accuset, seq; ac Deos
inclamitans, quòd amicus sese & ne-
cessarius deceperit. hūc uero Di ri-
dent, uidentes culpam in alios con-
ferre, qui ipse se fefellerit. Quis au-
tem si in itinere offendit, uel in cœ-
num aut foueam decidit, saxo ira-
scitur, uel cœno? An nō delirare pu-
taretur qui faceret, cum succensere
oscitantix suæ potius deberet? Sed
dices: Vitam igitur degere me be-
luarum iubet & solitariam? Mini-
me equidem beluarum, sed uiri sa-
piētis & scientis uere uiuere. Nam

multo est tutior ac melior solitudo
c̄p̄ hominū societas, si ratione uera
& cōmuni cautione uacat. Sicut &
pelagus terræ præstat, nisi q̄s loco-
rū gnarus sereno cælo nauiget. Nā
in alto nauem perijsse cognitu ra-
ris. est. Verum iuxta littora, quæ
sub promontorijs sunt, illa naufra-
gia cernuntur. Quare si quando tē-
pestatas extitit, imperiti nauigatio-
num iubent ad terram cursum diri-
gere. At gubernator quàm longis.
in altum refugit. Et portus quidem
inuenire est, ubi nauium tuta sta-
tio sit, & quo subducere sine pericu-
lo naues possis, quantumuis sæuiat
hiems, hominū uero, qui optimus
est, ad uernum portum recte com-
paraueris, qui quidem in præsen-
tia naues tuentur. Singuli enim cer-
tis

tis in rebus æquitatem præstāt, in alijs iniquis. Faciamus enim reperiri posse aliquem, qui pecuniæ tibi gratia non nocuerit, at si ira siue iurgia intercesserint, iam non constans fidusq; apparebit. Est uero quem nulla animi perturbatio de gradu deijcit, huic sanè licet certam fidem adhibeas, uteris tamè omnino parce, & non nisi re postulante, ne sic quidem multū tibi de cautione & uigilantia remittens. Sic procedens ut Hectorem poeta facit,

-Sed pugnandi ille peritus

Intectus taurino humeros clypeo undiq; latos

Telaq; uitabat Danaum, uolucresq; sagittas.

Ad hoc exemplum utile est in uita obijcere cogitantiam animi, & con

rectos fugere ac declinare usitatam
hominibus maliciam, fraudes, insi-
dias. Mirum autē fuerit profecto,
de eadem mensa cibum sumere, &
ex eodem poculo bibere, & unā spe-
ctare lucernā, posse obstare impro-
bitati. cum non coerceat huius cō-
munis luminis usus, nec unius ter-
ræ omnibus communis alimonia.
Quæ uero stulticia est sperare, di-
uersoriū posse, aut alias fanè ædes
extructas certe lignis & lapidibus
efficere, ut hominum uoluntates cō-
cilientur, & inter illos amicitia fir-
metur, sicut Vlysses iubet, tecta do-
mus reuereri, quæ cōmunia habe-
rent. Iudicans reuerentia dignū do-
micilium trabibus indigenis exæ-
dificatum, hoc autē commune cæ-
lum, quo omnes includimur, & hu-
ius

ius uniuersi fabricæ ita eximiæ &
diuinæ communiõ, nihil afferet sci
licet momenti ad concordiam, sed
hoc poterunt res paruæ quæpiam
nulliusq; ponderis. Etiã pater, qui
interdũ delirus est senex, iusta caus
sa uidetur, cur qui ab illo sunt pro
geniti, mutuuum amorem conserua
re debeant. At ille hominum pater
atq; Deorum, quo omnes progna
ti sumus, non Laches aut Simon
quispiam, tanti non erit ut ipsius re
spectu, hominum iniuriæ cessent.
Quod autem uerbis, quæ amicitia
iungendæ prætendantur, minime
credi oporteat, hoc enim restat, nõ
est obscurum. Nam si uerbis fides
habenda esset, peruerse facerēt, qui
pecuniam mutuo dantes, & syngra
pham & testes adhiberent, cum ta
men

men sic quoc̄q; sapiens. decipiantur.
Sed dixerit quis: Nemo igitur un-
quam amicus amico fuit. & enume-
rauerit forte priscos illos heroes,
quorum fides celebratur: Oresten,
Pyladen, Thesea, Pirithoū, Achil-
lem, Patroclū. Sit hoc ita sanē. Sed
quid hoc ipso efficitur? Tria scili-
cet amicorum paria reperta tanto
tempore, in quo sapius inueneris
solem defecisse.

FINIS.

IOACHIMVS. CAMER.
IOAN. MYLIO. V. C.

Libenter tibi morem gessi
in re, ut ego iudico leui, ut
tu ais ualde utili, & locos in
hoc opusculo aliquot, in quibus
propter historias aliqd
obscuritatis esset, explicui. Credo quod
hoc tantopere uoluisti, ratus es gratio-
rem libellum futurum lectoribus, quē
quisq; sine ulla magna cura de hoc com-
mentariolo esset intellecturus. Hoc ue-
ro bellum, quod me magnopere rogan-
dū censuisti, quasi uero tantū hoc esset,
quod petebatur, ut precibus exorādum
uideret, quod tñ nihil prorsum laboris
requireret, aut ego si quid aliud uelles
aduersari tibi possem? Sed quod uolui
isti, quodq; institutum est agamus.

ARGVMENTVM LIBEL

li & genus.

Docet nihil esse nocentius in uita, q̄
in tanta hominum peruersitate temere
ali

alicui fidē habere. Cūq; sit improbitas
humana nullo in certo loco, gente, cōdi-
tione, persona, ualde stultū habēdū, qui
ulla spe elatus incaute se in credulitatē
præcipitarit. Atq; hæc tractantur locis
exemplisq; aptis argumento, quod qui-
dem uersatur in suasoria materia, cum
dehortetur propositis incommodis &
detrimentis, à credendi facilitate. or-
ditur autem figurate per interrogatio-
nē, neq; enim locus fuit longo exordio,
itaq; statim ad rem accedit, proponens
se non quidem suadere ut ab hostibus
caueamus, quod nemo non sua sponte
faciat nisi insanus, sed notis, familiaris-
bus, amicis, domesticis, totāq; disserta-
tionem in uersiculum Epicharmi col-
locans. Ex quo ita argumentatur: Epi-
charmus si recte scripsit, ut uidetur, ar-
tus esse & neruos sapientiæ, nemini te-
mere credere. Apparet non quidem ab
hostib. nobis pericula credulitatis præ-
dici, quibus nemo soleat fidē sanus has-
bere, restant igitur amiciciæ prætenso-
res. In hoc ergo cautione & diligentia
opus

opus est ne qua specie & simulatione
capti in fraudē impellamur. Quorsum
autem attinebat moneri, nos ut hostes
caueremus, quibus se nemo committit.
Veluti exempli causa superuacaneum
sit præcipere abstemio, ut à uino absti-
neat, quod ultro facit. Cui si quis medi-
cus periculum à potu prædicat, non qui-
dem à uino ipsi contrario, sed consueto
potu intelligetur, ut res non habeat du-
bitationem, ut haberet si alij à potu peri-
culum prædiceretur. Quàm autem hoc
utile præceptum sit & necessarium ad
uitæ quasi tutelam, argumentis exem-
plisq; confirmat, per omnes coniuncti-
onum modos & nomina transiens, de-
monstransq; nusquam tutam fidem es-
se. Est autem uersiculus Epicharmi hoc
modo Græce adductus, cum ab alijs tū
à Cicerone libro primo Epistolarum
ad Atticum. ubi tamen mendose in uul-
garibus libris scribitur. *ἡμεῖς καὶ μέμνησθε
ἀπιστεῖν ἀνδρα ταῦτα τῶν φερόντων.* Quode-
tiam subiicitur in libello de petitione cō-
sulatus, his uerbis. *Quamobrem ἐπι-
χάρμειος*

χαίρειον illud teneto. Nervos atq; artus
esse sapientiæ non temere credere. Est
q; ut obiter hoc pueris indicem, uersus
Trochaicus tetrameter catalecticus.

ὕψω γὰρ ὄρω Ἐ τῶν πύλων;

Magnitudo, inquit, discriminis hoc me
rebatur, ut moneremur cauere, non qui
dem hostes, à quibus multifariã defen-
dimur, naturali diffidentia, munitioni-
bus, propugnaculis, à quibus etiam
rara sunt damna, sed profecto ab ijs q; s
amicos esse nobis putamus.

ἰδρομηνίαι festi dies. ut apud Demo-
sthenem κατὰ τριμνηραίτωσ. ubi Satur-
nalia sic uocat. Cæterum de lege cuius
hoc loco fit mentio etiam ibi innuit ita.

καὶ νόμον κελύου μήτε ἰδίᾳ μήτε κοινῇ μηδὲν
δηήλοισ ἀδικεῖν ἐβούλω τῶ χρόνῳ, μή δὲ χρι-
ματίξην ὅτι ἀνὴρ μὴ πρὸς τῆς ἐορτῆς ἦ.

ταὺς μὲν ἄρ' ἄλλασ βλάβασ

Ita habet hoc epicherema. Tãta est pra-
uitas hominum, ut ne sibi quidem ipsi
fideles inueniantur, itaq; se quoq; sæpe
numero damnis malis morte afficiunt.
Non igitur tutum est illis credere. quã
enim

enim fidem seruarent alijs, qui sibi ser-
uant nullam: cum unusquisq; naturali-
ter sibipſi maxime cōcilietur. Cæterū
quod de Samo memorat, ad hanc histo-
riā pertinet. Lyſander uictis terra ma-
ricq; deletisq; Athenienſium copijs, ur-
bem obſidione cinxit. Cūq; populus
Athenienſis domitus maxime fame, om-
ni ſpe auxilij deſtitutus, iam nullas pa-
cis condiciones reiſceret, Samum ta-
men relinquī non dubitauit à Lacedæ-
monijs petere, ipſi ſuam iam ciuitatem
non retinentes, tum ita irriſi feruntur.
Qui ipſi uos non poteſtis, alios uultis te-
nere: inde inquit Plutarchus in Laco-
nicis apophthegmatis, natum eſt pro-
uerbium. ὅς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἔχει Σάμον θέ-
λει. hoc eſt, Retinere qui ipſe ſe nequit,
Samum cupit.

τί οὐὼ ὅταν τις εἰλε.

Refutat quod poterat opponi. Ergo
ne benignitates quidem, neq; benefi-
cia, neq; beneuolētias approbabitur.
Probabitur inquit, ſane in præſentia
d cum

cū ea quidem cautione, ut inconstantia
uoluntatū metuentes, nūquam curam
cautionēq; abiciamus. Nihil em̄ est, in
constantius, flexibilius, mollius uolun-
tatibus hoīm.

Locus de Oreste est acceptus ex fa-
bula Euripidis, cui titulus Orestes.

πὺν θαλάσσης.

Aptissima similitudine docet, nunq̄
nō præmetuenda mala etiam rebus se-
cundissimis & maxime tranquillis.

πὸσα δοκῆς.

Ab exēplis, similitudinibus, moribus,
institutis, legibus, ostēdit nō esse fiden-
dū malis ac inconstantibus hominibus.
Quales quidē sunt uulgo omnes. q̄ au-
tem ait, οὐ πολλοῦς, multitudinem intelli-
git. & uidetur respexisse ad dictū Bīan-
tis, quod fertur ① πλείω κακοί.

ὡσὺν τὰ θηρία.

Quid poterat uenustius fieri, q̄ hęc
indicatio facta est occultæ hoīm malis-
tiæ: simul aut̄ refellit qd' contra poterat
dici. Non apparere uerū esse, quod affir-
met

met omnes mortales per scelera & damna ingredi. Nam possunt, inquit, facinus differre, uoluntate quidē nunquā carent, similitudo autē plana est, maxime si quis unquā nauem uiderit.

ἡ γὰρ ἐκ τῶν λόγων © ζωηδείασ.

Deinceps singulatim docet, nihil firmū esse satis ad perpetuā fidē in ulla coniunctione. Sive ea sit cōsanguinitas, siue fœderū, aut iurisiurandi, siue cōsuetudinis, siue cuiuscūquē alterius cōditionis.

De Atreo & Thyeste uel ex Seneca notum est.

De Eteocle & Polynice notū filios fuisse Oedipi, qui patre Laio p̄ ignorātiā interfecto, & liberatis Thebanis à sphingis insidijs, matrē accepit uxore p̄ præmio, sorore Creōtis Iocastē, quæ quidē apud Homerū est Epicastē. Ex qua prius quā matrem esse suam comperisset, duos illos filios & filias Antigone & Ismenā sustulit, qd̄ & ipsum cōtra Homerū fictum est, qui dicit subito patefactas à Dijs immortalib. scelestas

nuptias. Porro' de fratrum istorum pugnis
& praeliis, plenè sunt Thebaides. est et fa-
bula Euripidis laudatiss. Phœnissæ.

Thesei, qui quidem Aegæi Athenien-
sis filius habitus fuit, ad Neptunum patrem
genus refertur. A quo illas tres optatis-
ones acceperit, quarum tertiam in perniciem
innocentis filii convertit, ut est apud Eu-
ripidem Hippolyto Coronigero. scribunt
autem primum optasse reditum Minotauro præ-
empto. Secundo ex inferis, cum quidem
illo comes Perithoi descendisset.

De Priamo locus est ἰλ. ω. ὄσον λείβῃ
ἀνώ μακάρων ἕδος ἐν τὸς ἐδράγαι, καὶ φύγι καὶ θυ
πρόδε καὶ ἐλήσωντος ἀπειρων, τῶν σε γέρον
πλούτω τε ἢ ἡ/ὄ φασι κακᾶσαι.

Aerope uxor Atrei fuit, quæ corrupta à Thyeste fatalem pecudem regni
illiprodidit.

Clytæmnestra Tyndari filia, uxor A-
gamemnonis, quæ illum reuersum à bel-
lo Troiano socio Aegysto adultero in-
terfecit ad mēsam, quomodo bos ad præ-
sepe mactaretur, ut postea dicitur.

Sthene

Stheneboea Proeti uxor, quæ cū Bellerophontē nō posset ad stuprū pellicere, odio & ira incēsa accusauit apud maritū, quasi se adortus esset uiolare. Proetus Bellerophontē in Lyciā mittit cū literis, quibus perscribemat regi Lyciorū, ut tabellariū pderet. Itaq; obijcitur ille ingētibus & periculosissimis pugnis, quibus omnibus incolumis ipse confectis, probauit Lyciorū regi innocentiam suam. Qui quasi corrigens peccatum, filiā suā illi in matrimoniū & dimidiam regni partem dedit. 1λ.2.

Fœdus perturbatū à Pandaro. 1λ.δ.

De Clearchi interitu & perfidia, Tisaphernis secundo ἀναβάσεως.

Philippi dolositas nota est. Qui tñ quicquid proditionibus libenter uteretur, proditores oderat. Atq; ita amicis consulebat, ut in ciuitatibus bonos sibi malosq; conciliarēt, ut ubi res posceret uti illis, his abuti possent. Itē celebre dictū de asino auro onusto, expugnabile enim esse quantūlibet munitū castellū, quo il

li accessus pateret.

Lysandrū uersutiss, tradidere. Cui cū obiectū aliqñ fuisset, indignas Hercule uersutias et fraudes uideri, uolebāt em̄ Lacedæmoniorū reges Herculide esse, respondisse fertur: Si quo nō pertingeret pellis leonina, assuendā & uulpinā. Plutarchus.

Iam uulpē callidā ab Archilocho introductā alicubi opinor, ut apud Platonē, secundo πολιτείων, legimus, Archilochi uariā & callidam uulpeculā ponē trahendam.

Oraculū datū Glauco Lacedæmonio cōsulentī, redderet'ne depositū, an abiuraret, apud Herodotū est ἐπαῖς huius sententiæ.

Glauce lucrum ad præsens uiolato iure
petitum,

Vtile, depositūq; dolo retinere putat.
Perfidiā quid stulte times, quid sacra ue
reris?

Quādoquidē & fidei seruans homo cō
ditur Orco,

Sed

Sed iuris proles iurādi noīs expers.
Crure manūq; carēs fidei læsæ imminet
ultrix.

Impete cōsectāsq; domū totāq; uolucris
Periuri gentē dū perdat funditus oēs.
Sed pietas felix est posteritate perēni.

Ex quibus postremus uersus ἀνδρῶν
δ' ἄνδρου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων apud He-
siodū legitur.

μεσαι μὲν δῖοραϊ. Iuxta hoc Arateū. μεσαι
δὲ διὸς πᾶσαι μὲν δῖγῃαι μεσαι δ' ἀνθρώπων
δῖοραϊ μεστὴ δὲ θάλασσα, καὶ λιμνίβη.

Herculē fabulæ tradunt Eurytū Oe-
chaliæ regē capta urbe interemisse, cū
filiā Iolem promissam, si filios ipsius sa-
gitando uicisset, cupido & amore fla-
granti, subtraheret. huius in Trachinijs
Sophoclis mētio fit. uersus autē est οδ. λ.

Archilochū repudiatū à Lycambe no-
tū est, similiter de uindicta.

De Lycaone filio Priami ιλ. φ. πρ'
καρ' ὅτι πρῶτον πασιμίω δημητόρος δικτῶ.

De Agamemnone οδ. λ.

Sed mihi ab Aegystho mors est con-
scita meāq;

Coniuge flagitiꝝ focia, qui me inter onu
stum

Mensæ sacra cibo, ut taurum ad præse-
pe cecidit.

Et paulopost

Atqꝫ ita proiectis manibus de uulnere
mortem

Oppetit, tūc illa pcul mea destitit uxor.
Nec saltem exhalanti animam compo-
nere uultum

Sustinuit, miseros oculos quæ conde-
ret, inqꝫ

Dextrā ori ponēs fauces aptaret hiātes
Et paulopost.

Proinde caue ulla suo te subdat fœmina
regno.

Nec quæ corde latent cuiqꝫ fac omnia
credas.

Sed quædā imperti, quædam & celare
memento.

Detestatio mulierū apud Euripidē
Hippolyto Coronigero.

Hūc locū ita cōcludit, ut unicuiqꝫ cul-
pā ascribat, qui malū alterius fraude ac-
ceperit

ceperit, ipse em̄ nō cauit inquit, atq; ita
quod uidit obijci posse, quasi obiectū
remouet, nō inhumanā nobis & effera
quandā rationē uitæ se tradere, sed tutā
& cautā, & ut ita dicā cordatā, Tum em̄
maxime cū comitate hoīm aut aliq; casu
ad credendū sine discrimine alijs inuita
mur periculū impēd. t. Quod egregia
similitudine maris docet, ubi cum terra
quasi raditur periculosiss. cursus esse so
let. Cū undiq; pōtus & undiq; coelū nau
fragia rara accidunt.

De Hectore locus est ιλ. τ.

— ὅδ' ἰσθρῆν πολέμοιο,

Ἄσπίδι παυρῆν κεκαλυμμένοσ δὺρῆας ὤμοσ
σκίπτει τὸ ἰσθῶν τεροῖζον κὶ δοῦπων ἀκόντων.

Habes v. c. quod uoluisti, paucula
rū horarum laborem, quod non cōmen
dationis caussadico, quid enim merea
tur tale magni fieri, sed ne ubi nulla de
betur, gratiā haberi mihi postulare uide
ar. Non uolo tamē dissimulare, hoc scri
ptū per huius cōmentarioli occasionē
diligētius intuenti uisum imperfectum

d 5 esse

esse. De quo tamē cū quid affirmemus
non habeamus, licet existimet quisq̃
quod lubet. Cæterum de authore hoc
comperi, Prusaensem, siue Prusæum Bi
thynum, periclitatum cum alijs philoso
phis ac sophistis sub Domitiano, apud
Traianum uero in summo honore fuis
se. Scripsit autem & historiam, cui fecit
titulum Getica, & de regno li
bros & declamationes.

V A L E.

ΠΛΟΥΤΑΡ

ΧΟΥ ΟΤΙ ΔΙΔΑΚΤΟΝ Η ΑΡΕΤΗ.

Εὐεί τῆς ἀρετῆς βουλευόμεθα καὶ
διαποροῦμεν, εἰ διδακτὸν ἔστι
φρονεῖν, τὸ δίκαιοπραγεῖν, τὸ
δύξην, εἴτα θαυμαζομεν εἰ ἔστι
τόρων μὲν ἄρνα καὶ κυβόρνι-
τῶν καὶ οἰκοδόμων καὶ γεωργῶν,
μυρία δ' ἔστιν, ἄλλα δὲ ἀνθρώποις ὀνομαζόμενοι
καὶ λέγονται μόνον ὡς ἰσοποκένταυροι καὶ γίγαντες
καὶ κύκλωπες, ἄρνα δὲ ἀμεμφές εἰς ἀρετῶν καὶ
ἀκέραιον οὐκ ἔστιν εἶναι, οὐδὲ πάσι τοῖς ἀκέραιον
ἦθος καὶ δίκαιον. ὅλη ἐκείνη καλὸν ἢ φύσις αὐ-
τομάτως ἐκ φύσεως, ἴσως πομπῶς τῶν ἀλλοτρίων
καθάρτην ἕλη καρπὸς ἀγρία καὶ ἀκαθάρτων με-
γύμενοι, ἴσα μαυροῦται. ἴσως μανθάνουσι
ἄνθρωποι, ἴσως οὐκ εἶναι, καὶ ἀναγνώσκειν
γράμματα, καὶ γεωργεῖν καὶ ἰππιδίην, ἴσως δεῖ-
σθαι μανθάνουσι, πῶς βάλμεαζ, οἴνοχοεῖν δι-
δάσκουσιν, ὄφοποιεῖν, ταῦτα ἀνθ' ἑαυτῶν μαθεῖν,
οὐκ ἔστι χρησίμως ποιεῖν. διὸ δὲ ταῦτα πάντα
τὸ δὲ βιοῦν, διδιδάκτον καὶ ἄλλοθεν καὶ ἄτεχνοθεν
αὐτόμα-

αὐτόματον. ὦ ἀνθρώποι, τί τῷ ἀρετῷ λέγον-
τες ἀδίδακτον εἶναι, ποῖ μὲν ἀνὺ πῆκτον; εἰ γὰρ
ἢ μάθησις γένεσις ὅτι, ἢ τῷ μαθεῖν κώλυσις,
αἰαίρεσις. καὶ τοιγε ὡς φησὶν ὁ πάλαι των
Διὰ τῷ τῷ ποδὸς πρὸς τῷ λύραν ἀμετερίαν ἢ
αἰαρμοσίαν, ἔτε δὲ δὲ ἀδελφὸς ἀδελφῷ πολεμῆ ἔτε
φιλος φίλῳ διαφύρεται, οὔτε κῆλις ὄλεσι δὲ
ἀπεχθείασ γινόμεναι, τὰ ἔχρατα καιρὰ σφωσί
τε καιρὸν πάροχον ἔω δὲ μῆλρον. οὐδὲ πῶδι προ
σωδίασ ἔχει τις εἰπεῖν σάδον εἰ πόλει γινομενῶν,
πόπερον τε λχῖνας ἀναγνωσέον, οὐδ' ἐν οἰκίᾳ δια
φοραὶ ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς ἔω δὲ κρόκης, ἢ σῆ
μονθ, δὲ μὲ ὄμορφ, οὔτ' ἀνίσον οὔτε βιβλίον ἢ
λύραν ὁ μῆμα, τῶν μεταχειρίζατο, καὶ πῶρ εἰς
οὐδὲν μέγα βλαβησόμενος, δὲ μὲ αἰδεῖται γενέ-
σθαι καταγέλαστος. διμαθίαν π' ἠρακλήτος φη
σι κρύπτην ἄμεινον. οἶκον δὲ ἢ γάμον ἢ πολι-
τείαν ὁ ἀρχὴν οἶεται καλῶς μεταχειρίσεσθ.

Γαιδὸς ὁ φοφαρῶντος, ὁ Διογένης τῷ παι
δαρῶν ὄδον τῶν ἔδωκεν, ὄρθως, οὐ τῷ μῆμαν
θάνοντος, δὲ μὲ τῷ μὲ δίδάξαντος τὸ δὲ μαρτημα
ποιήσας. εἴτα πῶρ μῆδος μὲν ἢ κύλικος οὐκ
ἔστι κοινωνεῖν ἐπιθεξίως, ἀν' μὲ μάθη τις δὲ θυὸς ἐκ
παίδων ἀρξάμενος, ὡς Ἀεισοφάνης μὲ κηλί-
ζειν

ζειν, μὴ δὲ ὀφθαγεῖν, μὴ δ' ἴχθιν τὰ πόδι' ἐπαλ
λάξ, οἴκου δὲ κὴ πόλεωσ Ὡ γάμου κὴ βίου Ὡ ἀρ
χῆσ κοινωσίαν ἀνέμλητον εἴδεχεται γενέσθαι
μὴ μαδόντων ὄν ἵνα χρῆ φόνων δὴ μῆλοις συμ
φόμεσθαι; ὁ ἀεισιππος δρώτηθεῖς ἔσθ' ἵ
νοσ πανταχοῦ σὺ ἀρ' αἶ; γε λάσας, οὐκοῦν ἔ
φη πρ' ἀπόλνυμε δ' ναῦ λον, εἴγε πανταχοῦ εἰ
μί. τί οἴω οὐκ ἀν' εἴωρις κὴ αὐτὸς εἰ μὴ γίνοντ' μα
δίσει βελτίονος ἀνθρώποι, πρ' ἀπόλνυται ὁ με
σθὸς τῶν παιδαρχῶν, πρῶτον ἢ οὔτω λαμβάλ
νοντες, ἐκ γάλακτος, ὡσπερ αἰτίτθαι ταῖς χερ
σὶ δ' σῶμα πάλ' ἡονῶν, οὔτως ἐνθμίζουσι τοῖς
ἔθεσ, εἰς ἴχθ' τι πρῶτον ἀρετῆς κατισάντες. κὴ
ὁ λάκων δρώτηθεῖς τί πρ' ἔχει παιδαρχῶν, τὰ
καλά, ἔφη, τοῖς παισὶν ἢ δέα ποιῶν. κὴ αὐτοὶ δι
δάσκουσιν οἱ παιδαρχοὶ, κενυφότας ἐν ταῖς
ὁδοῖς πόριπατεῖν ἐνὶ δακτύλω ὅ τ' αἰχος δ' ἴφα
αθ, δυσι τ' ἴχθ' ὡ, σῆτον, κρέας, οὔτω κνᾶαθ,
δ' ἱμαθ' ὕτως ἀναλαβεῖν. τί οἴω ὁ λέγων
λέχθ' ἴα τεκνῶ εἶν κὴ πρ' ὠνηχί ασ, πλδρι
πίδος δὲ κὴ πυρετοῦ κὴ φενίπδος μὴ εἶναι, τί δια
φόροι τῶ λέγοντος ὅτι τῶν μικρῶν καὶ παιδι
κῶν καθ' ἡκόντως εἰσὶ διδασκαλεῖα κὴ λόγοι Ὡ
ἔσθ' ὄφθ' ἵνα, τῶν δὲ μεγάλων κὴ τελείων, ἄλλοθ
τελεθ

τειβὴ κὴ πδρίπῳσίς ὄβι. ὡς δ' ὁ λέγων δεῖ
κώπην ἐλαύνειν μαλόντα γελιός ὄβιν, οὕτως ὁ
μὲν τῶν δῶμων ἀπολείπων τεχνῶν μάθησιν, ἀρε-
τῆς δὲ ἀνδρῶν βουαντίον ἔοικε τοῖς σκνῆταις ποι-
εῖν. ἐκείνοι μὲν γὰρ ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, εὐὲν οἰκέ-
τας ἐκ τυφλοῦσιν, ὡπὼς πῆραδῶσιν αὐτοῖς, οὗ-
τος δὲ ταῖς δουλείαις κὴ ἑσπερίσι τέχναις, ὡ-
σπερ ὄμμα τὸν λόγον ἐπιθεῖς, τῆς ἀρετῆς δι-
φαιρεῖ. καὶ τοι γὰρ ὁ στρατηγὸς Ἰουκράτης πρὸς
τὸν χαβρίου καλίαν δρωτῶντα κὴ λέγοντα, τίς
εἶ, τοξότης, πελταστής, ἵππυς, ὀπλίτης, οὐ-
δεὶς ἔφη τούτων δὲ μὴ ὁ τοῖς παῖσιν ἐπιτάξων.

Γελιόσ οἷω ὁ λέγων ὅτι τοξικὴ ἢ ὀπλι-
τικὴ κὴ τὸ σφενδαῖν κὴ β' ἵππυειν διδακτὸν ὄβι,
στρατηγία δὲ κὴ β' στρατηγεῖν, ὡς ἔτυχε πράγνεθ
οὐκοῦν ἐπιγελοιοτόρος ὁ μόνω τῶ φόνησιν μὴ
διδακτῶν ἀσφαίνων, ἢς ἀνδρῶν, τῶ δῶμων τεχνῶν
ὄφελος οὐδὲν οὔτε ὄνησίς ὄβιν. εἰ δὲ ἡ γεμῶν
αὐτῆ κὴ κόσμος οὔσα πασῶν κὴ ταῖσις, εἰς δ' ἡ χῆ-
σιμον ἔκαστον καδίσησιν αὐτίκα. τίς δὲ ἵππου χεῖ-
ρις, ἡσκημνῶν κὴ μεμαθηκῶν παίδων δια-
σῶσαι κὴ ὀπῆσαι κὴ οἶνοχοῆσαι, εἰ μὴ διαδρασίς
μὴ δὲ διατάξις εἴη πρὸς εὐὲν διακροῦστας.

Τ Ε Λ Ο Σ .

EXCVDEBATVR NORIMBER
GAE APVD IO. PE
TREIVM, ANNO

M. D. XXXI.

A 1667850

ocw 68369798